

ELS FILLS DE L'EMPERADOR XIAO LING

EMPEROR XIAO LING'S SONS

Antoni Argent Ballús
Núria Ramon Díez

Temps era temps, l'emperador Xiao Ling governava el més gran i poderós imperi d'Orient. Tenia tres fills. El gran i el mitjà, que eren tan avars i egoistes com ell, es passaven el dia estirats a les còmodes butaques del palau, menjant sense parar i desitjant ser el futur emperador. En canvi, al germà petit, que es deia Cheng Ling, li encantava córrer pels carrers, banyar-se al riu, observar la natura, llegir...

Tots tres germans tenien el mestre Wang com a responsable de la seva formació per esdevenir emperadors.

— Ensenya bé els meus fills perquè sàpiguen com es governa un imperi i siguin com jo —li deia Xiao Ling al mestre.

— Sí, majestat, així ho faré.

En Wang sabia que, si un dels germans grans acabava sent l'emperador, el futur de l'imperi seria incert i, veient que el fill petit podia ser un bon governant, un dia va dir a Xiao Ling:

— Majestat, crec que el vostre fill petit necessita més instrucció. Us demano permís per dedicar-li més temps.

— D'acord, em sembla bé. Fes el que creguis que has de fer. Ja saps que confio en tu.

— Moltes gràcies, majestat.

Aquella mateixa tarda, Wang va anar a buscar Cheng Ling i li va dir que l'endemà, a les cinc del matí, l'esperés davant el vell roure que hi havia a l'exterior del palau amb una bossa amb roba vella i una mica esquinçada. En Cheng Ling no va entendre res, però faria el que li havia ordenat.

El dia següent, en Cheng Ling va arribar puntual al lloc indicat pel seu mestre, que va aparèixer al cap d'un instant amb dos cavalls i amb una bossa, també. Mig adormit com estava, no va estar-se de preguntar-li què hi feien a aquelles hores fora el palau i amb aquelles bosses. El mestre li va respondre que ben aviat ho entendria i van emprendre la marxa.

Fent camí, en Wang va preguntar-li si li agradaria ser emperador. Ell va dir ràpidament que sí, tot i saber que era el fill petit i tenia poques opcions d'arribar al tron.

Mentre el sol s'alçava, es van aturar damunt un turó des d'on es veien els extensos camps d'arròs i altres cereals de l'emperador. El mestre li va dir a Cheng Ling que baixés del cavall i es posés la roba de la bossa. Ell va fer el mateix; van lligar els cavalls a un arbre i van amagar enmig d'uns matolls la roba que fins llavors havien portat posada.

— Veus tota aquella gent? —va preguntar el mestre.

— Sí, què fan?

— Treballen els camps del teu pare. Es lleven ben d'hora perquè ell pugui vendre el que recullen i pugui comprar armes i munició per fer la guerra.

橡木門

— I quants diners els dona el meu pare per la feina que fan?

— No els en dona. Només els concedeix un àpat al dia.

— Voleu dir? Treballen per un sol àpat al dia? Pobra gent! Han d'estar rendits!

— I tant! I tu què faries si fossis emperador?

— Per començar, els donaria menjar tres cops al dia perquè tinguessin força per treballar.

— Doncs acostem-nos-hi i els dius això mateix.

— Què?

— Segueix-me. Anem vestits així perquè no et reconeguin. Posa't bé la caputxa...

En arribar on hi havia uns camperols, el mestre els va dir:

— Disculpeu, som nous i arribem tard perquè el meu fill es trobava malament.

— Doncs espavileu i comenceu a arrencar aquelles herbes. Aneu amb compte, que punxen molt! —els va dir un home que feinejava.

— Aiiiiii! — va cridar en Cheng Ling. M'he punxat!

— Ha, ha, ha!!! —van riure tots plegats. Mira que t'han avisat! Tranquil, quan tinguis les mans plenes de punxes, ja no les notaràs.

— Si jo fos l'emperador, donaria guants a tothom per evitar les punxades!

— Però no l'ets. Ets el fill d'un camperol com nosaltres, pobre i sense futur —va dir una dona. Aquí ens punxem i passem gana, però no ens podem queixar perquè, si ho fem, ens fuetegen.

— Si jo fos l'emperador, repartiria menjar tres cops al dia.

— Però no l'ets, oi? Doncs treballa que no hem parat des de la matinada per culpa d'aquest emperador tan egoista que tenim.

— Si jo fos l'emperador, també donaria diners a canvi de la feina feta i algun dia de descans cada setmana.

— Però no l'ets, pesat... Au, vinga, a treballar o no acabarem el que hem de fer avui.

— A més, si jo fos l'emperador, no us faria matinar tant!

—va continuar el Cheng Ling.

— Ja n'hi ha prou, noi. No ets l'emperador i, si continues xerrant sense fer la feina, encara rebrem!

En Cheng Ling i el mestre van treballar tot el dia sense parar, com la resta, i van escoltar els comentaris dels camperols, que es queixaven del tracte de l'emperador i de l'estricta vigilància.

A la tarda, amb l'excusa que en Cheng Ling es tornava a trobar malament i tenia febre, els guàrdies els van deixar marxar cap a casa. Van caminar fins on tenien amagats els cavalls, els van muntar i, de seguida que van poder, es van aturar prop d'una font. Llavors, en Wang va dir:

— Ara ens rentarem i ens tornarem a posar la roba de palau perquè ningú no sospiti ni ens preguntis d'on venim.

Aleshores, li va preguntar:

— De tot el que has fet i escoltat avui, què has après?

— Que no puc actuar amb el meu poble tal com ho fa el meu pare. És un egoista que només pensa en ell i en les seves guerres.

— Bona observació. Cal que ho tinguis present si vols ser emperador.

— Sí, tot i que jo soc el petit de tres germans.

— No se sap mai. Per tant, cal que estiguis preparat per si un dia arribes a ser-ho.

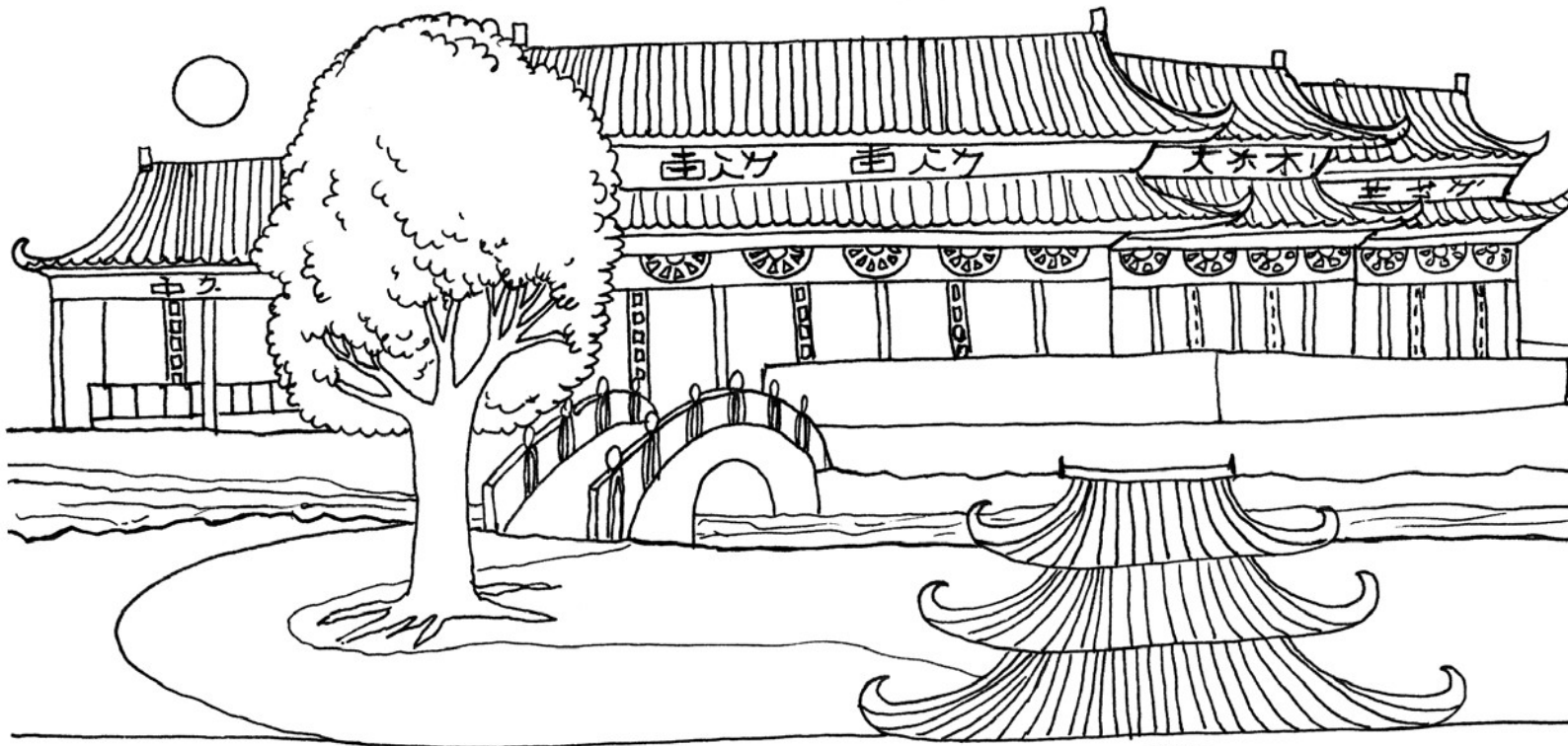
De tornada, Wang va aprofitar per fer-li dues darreres preguntes:

— Creus que aquests homes i dones estimen el teu pare, l'emperador?

— No! Gens ni mica.

— I què en penses?

— Em sembla que per ser un bon emperador has de conèixer la teva gent. I, sobretot, no aprofitar-te'n. I també has d'escoltar-la per saber el que necessita i mirar d'oferir-li el millor. Però no el millor per a tu, sinó el millor per al poble. I, de fet, el millor que et pot passar a la vida, també com a emperador, és que et sentis estimat i valorat. Si un emperador estima el poble, el poble l'estimarà.

Des d'aquell dia, en Cheng Ling i en Wang van recórrer tots els camps i les ciutats de l'imperi. Es barrejaven entre la gent i el xicot els explicava, com havia fet la primera vegada, què faria si fos emperador.

Dos anys més tard, els seus germans, encegatats per les ganes de tenir el poder, van decidir enverinar el seu pare. El gran emperador Xiao Ling va morir ràpidament.

El mestre, com que els coneixia, feia mesos que havia convençut l'emperador perquè canviés la llei per tal que el poble pogués escollir quin dels seus tres fills volia com a emperador. Li havia explicat que així el veurien com una persona «noble» i que es preocupava per ells. D'aquesta manera també s'estalviarien revoltes que no convenien gens, perquè calia la gent per cultivar i treballar les terres. L'emperador, després de pensar-s'ho molt, havia acceptat la proposta i així ho va deixar per escrit sense que ningú no ho sabés, llevat d'ells dos.

Després de la mort de Xiao Ling, els germans grans es van assabentar de l'escrit secret, però estaven segurs que un d'ells seria l'escollit. Es preguntaven qui escolliria el germà petit si passava llargues temporades fora de palau i ningú no el coneixia.

El dia de les eleccions va ser festiu. Els tres germans es van col·locar davant l'entrada del palau per tal que tots els ciutadans els poguessin veure i sentir bé. Els germans grans, amb vestits cars i plens de pedres precioses, van prometre que treballarien conjuntament per continuar la tasca del pare: fent guerres i conquerint nous territoris. El germà petit, vestit amb senzillesa, va aixecar les seves mans, plenes de ferides de treballar la terra. Els va dir que, si l'escollien, a partir d'aquell dia les seves vides canviarien: no s'haurien de llevar tan d'hora, tindrien tres àpats al dia i descans setmanal. A més, rebrien un sou per la seva feina.

Els milers de ciutadans van quedar sorpresos i un d'ells va exclamar:

— És el noi que treballa amb nosaltres!!! És ell!!!

De seguida es van sentir crits d'alegria i ovacions cap al germà petit. Les votacions es van decantar, clarament, cap a ell i, des d'aquell dia, Cheng Ling va ser proclamat el nou emperador.

En Cheng Ling va complir les promeses que havia fet i va enviar els dos germans grans a treballar als camps d'arròs.

- Fi -

